

3. Átokkal, szitokkal rakva szája,
Szól az ő nyelve csak álnokságot.
E nyelvet szoktatta csalárdságra,
Mellyel szerez sok bút és bánatot.
Barlangban magát meghúzza titkon,
Leshelyből a szegényre ólálkodik,
Hogy megfoghassa, azon forgolódik.
4. Még azt is mondja az ő szívében,
Hogy Isten ezzel semmit sem gondol;
Orcáját elrejtí ezek ellen,
Szemét behunyja, máshová fordul.
Kérlek, Uram, e dolgon megindulj,
Nyújtsd ki kezed, a szegényt ne felejtsd el,
A nyomorultnak légy jó segítséggel!
5. Miért mívelné a gonosz ember,
Hogy káromolja, csúfolja Istent?
Szívében mond: számot Isten nem kér.
De te, Uram, értesz és látsz mindent.
Azért a szegény csak reád tekint,
A nyomorult, az árva benned bízik,
És kegyesen tőled megsegíttetik.
6. Törd meg az istentelenek karját,
Hívd elődbe, és idézd törvénybe,
Vizsgáld és ítélj meg gonoszságát,
Ekképpen nem mer jönni elődbe.
És így örökké regnál az Isten:
A pogányokat földről mind eltörli,
És igazsággal szent népét vezérli.
7. Uram, tekintsd meg a nyomorultat,
A szelídeket kegyesen tartsd meg;
Vedd füledbe ő kiáltásukat,
Erősítsd szívüket, vigasztald meg.
A szegény árvákat védelmezd meg,
Zabolázd meg az erőszaktevőket:
E földön óvd a gonoszoktól néped.